

det Regnskab, hvoraf dette Overskud fremkommer, og han har baade i sin Skrivelse af 9de November 1852 (p. 240) antydet, og i sit Svar til Revisorerne (ad 3 p. 560) vedgaaet, at ved hans Regnskab, Finantsloven ikke strengt er bleven efterfulgt. Til sit Forsvar paabe- raaber han sig ene en Kgl. Resolution af 4. Febr. 1852, der indeholder Kongens Samtykke til Forelæggelsen af Lovforslaget til Til- lægsbevillingen, men naturligtvis ingen Hjem- mel kan afgive mod den af Kongen selv (med Rigsdagen) givne Finantslov. Forøvrigt henstuder han sig under Finantsministeren. Denne har i Str. 15. Juni 1854 (nærværende Betænknings Bilag II) udtrykkeligen vedgaaet, at Finantslovens Bevillinger omfatte „saavel de i Hertugdømmet Slesvig som de i Konge- riget stationerede Dele af den danske Armee,“ og, naar han derved vil have underforstaaet, at Armeen bragtes paa Fredsod, i hvilket Fald den altsaa heelt vilde have vedkommet det nu omhandlede Statsregnskab, og ved Siden der- af ytrer, at det Samme vel maatte have været Tilfældet, hvis den var forbleven paa Krigs- fod, er det vanskeligt at indsee, hvorledes den midt mellem begge liggende Cantonnementsod skulde kunne have den modsatte Virkning. I det Udvalget, i Henhold til de tidligere givne Ud- viklinger om Landskillingets Stilling til den hele Sag, med Hensyn til det saaledes efter de foreliggende Actstykker refererede Punkt, skal af- holde sig fra enhver Uttring om, hvorvidt samme fra et politisk-juridisk Synspunkt kan og bør drage til Følge, skal det med Hensyn til det Decisionen vedkommende finantsfælt- regnskabsmæssige Standpunkt dog tilføie, at dette formelle Spørgsmaal ingen Indflydelse har havt paa den endelige finantsfælt Status, idet Slesvigs Overskud er indflydt i den danske Statskasse, og at det forsaavidt er regnskabs- mæssigen muligt at inddrage ogsaa den i selve Regnskabet ikke optagne Deel af Krigsministe- riets Udgifter under Decisionen, som de ere opførte indenfor Linien.

Hvor alvorlig nu denne gennem hele Regnskabet gaaende dobbelte Uoverensstem- melse mellem samme og Finantsloven end er, saa har det for Revisionen dog været af endnu mere indgribende Følge, at det fra først til

sidst er bygget paa et saa utilstrækkeligt Grund- lag, som de i Krigsministeriets Bogholderi noterede Anvisninger og de ved Intendantur- rernes Regnskaber først efter disses Afslutning foretagne Posteringer efter Finantslovens Conti, med hvilke de enkelte Afdelingers Spe- cialregnskaber ikke ere bragte i Uoverensstem- melse. Vel ere de Beholdninger, disse udvise, „i Reglen“ affrevne paa den tilsvarende Ho- vedconto, og der er derved tilveiebragt nogen Sikkerhed for, at dennes Summer svare til de virkelige Udgifter. Men, selv om man kunde afsee fra den Uklarhed, som derefter endnu bliver tilbage med Hensyn til disses sande Størrelse, savnes aldeles alle de Oplysninger om den hele Detail, som kun Specialregnska- berne kunne give, og uden hvilke det ikke er muligt at bedømme de anførte Udgifters Lov- lighed. Denne Mangel paa en egentlig Legiti- mation er paa ingen Maade afhjulpen ved de senere Forhandlinger mellem Revisionen og Ministeriet. Af disse fremgaaer det vel, at Ministeriet ikke har været heldigt i at opfatte sin Stilling til Finantsloven og til Revisionen og Decisionen, saa at det endog i tidligere kongelige eller selv collegiale og ministerielle Resolutioner stundom troer at kunne see — ikke en Opfordring for sig selv til at optage visse Udgifter paa sit Budget, ikke en Anled- ning for Revisionen og Decisionen til, hvor- dette er forsømt, at lade slige Udgifter passere, men en Hjemmel for deres Afholdelse, som kunde gjøre foregaaende Bevilling eller efter- følgende Ratihabition overflødig. Naar Ta- len derimod har været om Tilveiebringelsen af saadanne manglende Oplysninger, uden hvilke en virkelig Control med de opførte Talstørrel- ser ikke er mulig, da har Ministeren vel ind- rømmet Fordringens Berettigelse, men paa Grund af Banskæligheden eller Umuligheden unddraget sig dens Opfyldelse (se f. Ex. Str. 18de Juni 1853. Pag. 241. Svarene paa Post 1, 2, 9 o. m. Fl.), saa at Revisionen selv har meent ikke med Nytte at kunne for- selge sin Paastand videre. Denne Mangel paa Legitimation vilde være beklagelig, selv om den kun angik underordnede Enkeltheder; den bliver det dobbelt, naar den netop findes ved de store Conti for Artilleri, Cavalleri,